

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

13 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători – Timofti Vladimir, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Guzun Ion,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursurile ordinare declarate de către avocatul Grigoraș Constantin în numele inculpatului Ursu Veaceslav și de către avocatul Macovei Gheorghe în numele inculpatului Ursu Veaceslav, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iulie 2020 și sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 18 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui

Ursu Veaceslav xxxxx, născut la xxxxx,
originar și domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare:

Prima instanță: 14.12.2015 – 18.04.2019;

Instanța de apel: 31.07.2019 – 14.07.2020;

Instanța de recurs: 22.10.2020 – 13.04.2021.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 18 aprilie 2019, Ursu Veaceslav a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (4) Cod penal, la 6 (șase) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

A fost dispusă încasarea din contul lui Ursu Veaceslav în beneficiul SRL „Reneco-El”, prejudiciul material în sumă de 88 758 (optzeci și opt mii șapte sute cincizeci și opt) lei.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Ursu Veaceslav, la 16 octombrie 2014, aproximativ ora 02:30, în mod intenționat urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, în timp ce se afla la serviciu în calitate de operator la SRL „Reneco-El”, pe ascuns a sustras, din aparatul de casă amplasat în sala jocurilor de noroc a SRL „Reneco-El” situat pe str. Alecu Russo, 1, mun. Chișinău, mijloace bănești în sumă de 88 758 lei, astfel cauzând SRL „Reneco-El”, un prejudiciu material în sumă totală de 88 758 lei.

Astfel, acțiunile lui Ursu Veaceslav au fost încadrate în baza art. 186 alin. (4) Cod penal, *sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții mari*.

3. Avocatul Grigoraș Constantin împreună cu inculpatul Ursu Veaceslav, au contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Ursu Veaceslav să fie achitat.

În motivarea apelului au invocat, că în privința lui Ursu Veaceslav au fost pornite două cauze penale, și anume cauza penală nr. 2014022784 și nr. 2014022627.

Prin urmare, au precizat că în cadrul cauzei penale nr. 2014022784, în baza procesului-verbal din 17 octombrie 2014, au fost ridicate două CD-uri DVD-R de model „Sigma” care conțin înregistrările camerelor de supraveghere video instalate în sala de jocuri de noroc din str. A. Russo, 1, mun. Chișinău, ce aparțin SRL „Reneco-El”, în perioada 15 octombrie 2014, ora 23:50 – 16 octombrie 2014, ora 00:00, care au fost examinate în baza procesului-verbal din 17 decembrie 2019, în cadrul cauzei penale nr. 2014022627, pornită la 22 octombrie 2015, fapt ce atestă că obiectele examinate nu au fost ridicate și anexate la cauza penală cu nr. 2014022627.

Mai mult, au menționat că ordonanța de recunoaștere în calitate de parte vătămată a SRL „Reneco-El” din 17 octombrie 2014; procesul-verbal de audiere a martorului Tcaci Roman, reprezentantul SRL „Reneco-El” din 17 octombrie 2014; ordonanța de recunoaștere în calitate parte civilă a SRL „Reneco-El” din 17 octombrie 2014; ordonanța privind dispunerea ridicării a CD-urilor de la SRL „Reneco-El” din 17 octombrie 2014; și procesul-verbal 17 octombrie 2014 potrivit căruia au fost ridicate două DVD-R de model „Sigma” care conțin înregistrările camerelor de supraveghere video instalate în sala de jocuri de noroc din str. A. Russo, 1, mun. Chișinău, ce aparțin SRL „Reneco-El”, nu pot fi administrate în calitate de probe în cadrul cauzei penale nr. 2014022627, deoarece aceste acțiuni de urmărire penală au fost efectuate în cadrul cauzei penale nr. 2014022784, or, la materialele cauzei lipsește un act prin care ar fi fost conexată cauza penală nr. 2014022784, la cauza penală nr. 2014022627.

De asemenea, consideră că acțiunea civilă depusă de SRL „Reneco-El”, în cadrul cauzei penale nr. 2014022784, nu poate fi admisă în cadrul cauzei penale nr. 2014022627.

Cu referire la calitatea de bănuț care a fost atribuită lui Ursu Veaceslav, au susținut că la 22 ianuarie 2015, a expirat termenul de menținere în calitate de bănuț a acestuia, or, Ursu Veaceslav avea calitatea de bănuț din momentul începerii urmăririi penale, și anume din 22 octombrie 2014, iar la expirarea termenului de 3 luni, cauza penală pornită în privința lui Ursu Veaceslav urma a fi încetată sau acesta să fie pus sub învinuire, potrivit art. 63 Cod de procedură penală.

În acest sens, au precizat că încălcarea termenului de menținere în calitate de bănuț, și necomunicarea informației despre drepturile persoanei

bănuite, contravine art. 6 CEDO și atrage nulitatea actelor procedurale emise după expirarea termenului de 3 luni de la pornirea urmăririi penale.

Totodată, au mai susținut că procedura de reținere a lui Ursu Veaceslav, la fel a fost efectuată cu încălcări procedurale, deoarece a fost reținut mai mult de 9 ore, fără a-i fi asigurată asistență juridică, fără a fi informat procurorul despre faptul reținerii și nefiind întocmit procesul-verbal de reținere în timp de 3 ore de la reținere. Astfel, reținerea persoanei în lipsa unui apărător, atrage nulitatea actelor emise, invocând prevederile art. 94 Cod de procedură penală și principiul fructului pomului otrăvit.

4. Inculpatul Ursu Veaceslav a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie achitat.

În motivarea apelului a invocat, că vinovăția sa în săvârșirea infracțiunii incriminate, nu a fost demonstrată prin probe concludente, iar prima instanță a adoptat o sentință de condamnare bazându-se pe presupuneri.

Consideră, că prima instanță nu a stabilit care au fost acțiunile sau inacțiunile sale în fapta incriminată, invocând în acest sens prevederile art. 8 Cod de procedură penală.

A susținut, că în speță nu s-a stabilit locul săvârșirii infracțiunii, timpul, mijloacele și scopul acesteia.

A menționat, că pentru a încadra fapta în baza infracțiunii prevăzute de art. 186 Cod penal, urmează a fi stabilit dacă părții vătămate i s-a cauzat un prejudiciu material, iar pentru încadrarea în baza alin. (4) al art. 186 Cod penal, este necesar să se stabilească proporțiile conform art. 126 Cod penal, or, aceste condiții nu rezultă din materialele cauzei.

A indicat, că nu este clar în baza căror acte a fost stabilită mărimea prejudiciului cauzat SRL „Reneco-El”, în contextul în care potrivit actului privind rezultatele inspectării economico-financiară la SRL „Reneco-El” din 20 noiembrie 2014, expertul a constatat că nu poate aprecia justetea inventarierii, persoana responsabilă direct și mărimea daunelor cauzate direct societății, iar conform procesului-verbal nr. 498 din 30 aprilie 2015 privind imposibilitatea efectuării raportului de expertiză, rezultă că efectuarea expertizei se face imposibilă din motivul lipsei inventarierii, care urma a fi întocmită în conformitate cu cerințele Regulamentului privind inventarierea, or, actul de inventariere a fost recunoscut ca fiind contrar Regulamentului privind inventarierea.

Prin urmare, a invocat inculpatul că din actul de inventariere și actul de inspectare economico-financiară al SRL „Reneco-El”, nu rezultă mărimea prejudiciului pretins a fi cauzat, precum și persoana vinovată, iar alte probe la materialele cauzei penale, care să probeze vinovăția sa, nu sunt.

De asemenea, a menționat inculpatul că atât din declarațiile martorilor acuzării, precum și din înregistrările video, nu rezultă că ar fi sustras din casieria SRL „Reneco-El”, suma de 88 758 lei, iar pretinsa faptă precum că avea

o pungă cu bani, în mână, când a părăsit localul, nu poate fi reținută, or, nimeni nu a văzut ce era în pungă.

Mai mult, a susținut că la materialele cauzei nu există un careva înscris care să demonstreze că în casieria SRL „Reneco-El”, la acel moment era suma de 88 758 lei.

A precizat, că a fost urmărit penal de două ori pentru aceeași faptă, întrucât inițial a fost pus sub învinuire pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (4) Cod penal, iar ulterior, pentru aceleași fapte i-a fost înaintată învinuirea în baza art. 186 alin. (4) Cod penal.

A mai invocat, că ordonanța de începere a urmăririi penale din 22 octombrie 2014 este lovită de nulitate absolută, deoarece urmărirea penală a fost pornită în privința persoanei, și anume în privința sa, ceea ce atestă că i-a fost atribuită calitatea de bănuț din momentul pornirii urmăririi penale.

În opinia inculpatului, a fost încălcat termenul în care a avut calitatea de bănuț, or, în calitate de bănuț a fost menținut mai mult de 3 luni, fără a fi informat despre drepturile sale, de faptul că are această calitate.

Astfel a conchis, că menținerea sa în calitate de bănuț mai mult de 3 luni, fără a fi informat despre această calitate, și punerea sub învinuire după 8 luni de la pornirea urmăririi penale în privința sa, sunt încălcări de procedură care atrag nulitatea absolută a actelor emise de către organul de urmărire penală.

În acest sens, a menționat inculpatul că prima instanță nu s-a expus asupra acestor argumente invocate de către apărare, iar toate actele procedurale adoptate după expirarea termenului de bănuț, urmează a fi declarate nule, indicând prevederile art. 251 Cod de procedură penală.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iulie 2020, au fost respinse apelurile și menținută sentința primei instanțe.

5.1. În argumentarea soluției pronunțate, instanța de apel a indicat că analizând ansamblul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, se constată că acțiunile inculpatului Ursu Veaceslav întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) Cod penal, furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții mari, astfel că prima instanță a stabilit corect situația de fapt și vinovăția inculpatului, și just a ajuns la concluzia că inculpatul Ursu Veaceslav a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (4) Cod penal.

Instanța de apel a menționat, că deși inculpatul nu își recunoaște vinovăția în săvârșirea infracțiunii incriminate, vina acestuia se probează prin următoarele probe pertinente, concludente, utile și veridice, care coroborează între ele, și care în ansamblu dovedesc vinovăția inculpatului Ursu Veaceslav, în săvârșirea infracțiunii imputate, care combat argumentele apărării și a inculpatului, precum că învinuirea înaintată lui Ursu Veaceslav și fapta constatată de către prima instanță, nu și-au găsit confirmarea în cadrul cercetării judecătorești, și anume: declarațiile martorului Tcaci Roman (f.d.7); declarațiile martorului Timofeeva Irina; declarațiile martorului Podac Oleg

(f.d.13-15); declarațiile martorului Spirijenco Alexandr (f.d.31); și declarațiile martorului Olaru Gheorghe (f.d.34); declarațiile martorului Reguș Vladislav (f.d.17-19).

De asemenea, instanța de apel a indicat că vinovăția inculpatului Ursu Veaceslav se probează și prin următoarele probe scrise, care coroborează cu declarațiile părții vătămate și a martorilor, și anume: procesul-verbal din 17 octombrie 2014 prin care s-a ridicat de la cet. Tcaci Roman două DVD-R de model „Sigma” (f.d.37); procesul-verbal de examinare a obiectului din 17 decembrie 2014 prin care s-a examinat două DVD-R de model „Sigma” ridicate de la cet. Tcaci Roman (f.d.38); procesul-verbal de ridicare din 04 septembrie 2015, prin care s-a ridicat de la cet. Podac Valeriu ordinul nr. 176 din 16 octombrie 2014, raportul zilnic, actul de inventariere, raportul sumar, registrul de evidență a mizelor și câștigurilor, registrul mașinii de casă (f.d.191); ordonanța din 04 septembrie 2015 de recunoaștere ca document și de anexare la cauza penală a copiilor veridice ale Ordinului nr. 176 din 16 octombrie 2014, raportul zilnic, actul de inventariere, raportul sumar, registrul de evidență a mizelor și câștigurilor, registrul mașinii de casă (f.d.190); procesul-verbal de examinare a obiectului din 26 august 2015, și anume imaginile video ridicate de la sala de jocuri de noroc din str. A. Russo, 1, mun. Chișinău din 15 octombrie 2014 (f.d.191); și corpul delict DVD-R de culoare albă cu inscripția „ACME” care conțin înregistrările video din interiorul cazinoului din str. A. Russo, 1, mun. Chișinău din 15 octombrie 2014.

Astfel, instanța de apel a apreciat ca fiind nefondat și lipsit de suport probatoriu argumentul inculpatului precum că învinuirea înaintată se bazează doar pe careva secvențe video, iar sentința primei instanțe se bazează pe o apreciere arbitrară a probelor administrate și erori esențiale de interpretare a legii, or, declarațiile martorilor Tcaci Roman, Timofeeva Irina, Podac Oleg, Spirijenco Alexandr, Olaru Gheorghe și Reguș Vladislav, corect au fost apreciate de către prima instanță ca fiind decisive și importante, atât la faza urmăririi penale, precum și în cadrul instanței de judecată unde toți participanții au avut posibilitatea să ofere întrebări martorilor.

Cu referire la proporțiile prejudiciului cauzat părții vătămate, instanța de apel a reținut că potrivit modificărilor operate la art. 126 alin. (1) Cod penal, se consideră proporții mari valoarea bunurilor sustrase, dobândite, primite, fabricate, distruse, utilizate, transportate, păstrate, comercializate, trecute peste frontiera vamală, valoarea pagubei pricinuite de o persoană sau de un grup de persoane, care depășește 20 de salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin hotărârea Guvernului în vigoare la momentul săvârșirii faptei.

Instanța de apel a precizat, că potrivit Hotărârii Guvernului nr. 100 din 13 decembrie 2013 privind aprobarea cuantumului salariului mediu lunar pe economie, prognozat pentru anul 2014, la momentul săvârșirii infracțiunii, salariul mediu lunar pe economie constituia suma de 4 225, or, până la modificările legislative menționate, art. 126 alin. (1) Cod penal avea următorul

cuprins „se consideră proporții deosebit de mari, proporții mari, valoarea bunurilor sustrate, dobândite, primite, fabricate, distruse, utilizate, transportate, păstrate, comercializate, trecute peste frontiera vamală, valoarea pagubei pricinuite de o persoană sau de un grup de persoane, care, la momentul săvârșirii infracțiunii, depășește 5 000 și, respectiv 2 500 unități convenționale de amendă”, iar potrivit pct. 2) al Legii nr. 207 din 29 iulie 2016 pentru modificarea și completarea unor acte legislative la art. 64 alin. (2) Cod penal – „amenda”, textul „20 de lei” s-a substituit cu textul „50 de lei”.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că prima instanță corect a reținut calificarea acțiunilor inculpatului Ursu Veaceslav în raport cu prevederile art. 126 alin. (1) Cod penal, în redacția Legii nr. 207 din 29 iulie 2016 în vigoare din 07 noiembrie 2016, din care motiv a menționat că nu pot fi reținute argumentele apărării și a inculpatului referitor la netemeinicia declarațiilor martorilor Tcaci Roman, Timofeeva Irina, Podac Oleg, Spirijenco Alexandr, Olaru Gheorghe și Reguș Vladislav, care sunt consecutive și coroborează între ele.

Instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiate alegațiile apărării și a inculpatului Ursu Veaceslav referitor la interpretarea eronată a probelor și stabilirea greșită a faptelor, deoarece prima instanță, în conformitate cu prevederile art. 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, verificându-le și apreciindu-le just prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor și ca urmare corect a stabilit starea de fapt, încadrarea juridică și vinovăția inculpatului Ursu Veaceslav.

În opinia instanței de apel, nu s-au stabilit careva discordanțe între cele reținute de prima instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea care rezultă din materialul probator.

Instanța de apel a constatat, că prima instanță detaliat și-a argumentat concluzia în sentința adoptată, referitor la faptul că acțiunile inculpatului întrunesc elementele infracțiunii incriminate, a cărei reluare nu se mai impune, or, argumentele apelanților referitor la nevinovăția lui Ursu Veaceslav, nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate, iar nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, nu echivalează cu achitarea acestuia în contextul în care probele administrate la materialele cauzei, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului Ursu Veaceslav în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) Cod penal.

Referitor la poziția părții apărării și a inculpatului cu privire la nulitatea absolută a probelor administrate la caz, instanța de apel a precizat că potrivit procesului-verbal din 20 noiembrie 2015, învinuitului Ursu Veaceslav și apărătorului acestuia, Musteață Sergiu, i-au fost prezentate pentru cunoștință materialele de la urmărirea penală (f.d.224, vol.I), însă aceștia nu au avut careva obiecții referitor la efectuarea urmăririi penale sau asupra actelor procesuale întocmite în cadrul urmăririi penale.

Astfel, instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiată invocarea încălcărilor de procedură de către apelanți, reținând în acest sens că inculpatul și partea apărării nu au avut careva obiecții referitor la efectuarea urmăririi penale sau referitor la actele procesuale întocmite în cadrul urmăririi penale, aceștia nu au contestat actele procesuale în termenul prevăzut de lege, și anume la terminarea urmăririi penale, din care motiv apelanții sunt decăzuți din dreptul de a invoca presupusele carențe ale organului de urmărire penală ulterior, în instanța de judecată, or, prima instanță și instanța de apel, potrivit art. 251 Cod de procedură penală, nu dispun de dreptul de a declara nulitatea unor acțiuni de urmărire penală și a unor acte procedurale efectuate în cadrul urmăririi penale, deoarece conform art. 313 Cod de procedură penală, verificarea legalității acestora ține de competența procurorului ierarhic superior.

De asemenea, în opinia instanței de apel, la stabilirea pedepsei inculpatului Ursu Veaceslav, în conformitate cu art. 75 Cod penal, prima instanță a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, că aceasta face parte din categoria infracțiunilor mai grave, de persoana inculpatului Ursu Veaceslav, de faptul că deși la momentul săvârșirii infracțiunii incriminate, inculpatul avea antecedente penale stinse, acesta anterior a mai săvârșit infracțiuni similare și a fost condamnat prin sentința Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 21 martie 2006 pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) Cod penal, la 1 an închisoare, precum și prin sentința Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 09 iunie 2009 pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite pentru un termen de probațiune de 2 ani (f.d.155).

6. Avocatul Grigoraș Constantin în numele inculpatului Ursu Veaceslav, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12), 14) și 16) Cod de procedură penală, declară recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel și sentinței primei instanțe, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să se dispună nulitatea absolută a actelor efectuate în cadrul urmăririi penale, iar Ursu Veaceslav să fie achitat sau procesul penal să fie încetat, cu respingerea acțiunii civile.

În motivarea recursului ordinar apărarea indică, că instanțele de fond au aplicat greșit prevederile art. 94, 101, 251, 314, 394, 384 alin. (3), (4), 477 alin. (1) pct. 8), 474 Cod de procedură penală, prin ce s-a încălcat dreptul inculpatului la un proces echitabil, fiind condamnat fără a se ține cont de prevederile legale privind desfășurarea procesului penal, în contextul în care atât sentința primei instanțe, precum și decizia instanței de apel sunt bazate pe probe lovite de nulitate absolută.

Sustine că instanța de apel nu s-a expus asupra încălcărilor invocate referitor la calitatea persoanei și sesizarea instanței de judecată, în contextul în care art. 251 alin. (2) Cod de procedură penală, prevede că încălcările menționate sunt încălcări care atrag nulitatea absolută și care poate fi invocată la orice fază a procesului.

De asemenea, invocă apărarea că instanța de apel nu și-a motivat concluzia referitor la faptul că reținerea lui Ursu Veaceslav în lipsa unui apărător, fără întocmirea procesului-verbal de reținere în decurs de 3 ore, menținerea persoanei în calitate de bănuit timp de 8 luni și emiterea actelor de procedură peste termen, sunt încălcări care atrag nulitatea relativă și că putea fi invocată doar la o anumită fază a procesului penal.

Menționează, că deși instanța de apel s-a bazat pe probele administrate la faza urmăririi penale, care au fost cercetate în cadrul ședinței primei instanțe și în instanța de apel, de fapt cercetarea judecătorească în cadrul ședinței instanței de apel, nu a avut loc, întrucât probele administrate la materialele cauzei doar au fost citite de către acuzare, fără a fi cercetate. Or, lipsa cercetării probelor în cadrul cercetării judecătorești, nu oferă instanței de judecată posibilitatea de a constata dacă acestea sunt lovite de nulitate relativă sau nulitate absolută.

Astfel, precizează că instanța de apel nu și-a expus motivele referitor la neadmiterea cererii cu privire la declararea nulă a probelor administrate cu încălcări de procedură la faza urmăririi penale.

Mai invocă apărarea, că menținerea lui Ursu Veaceslav în calitate de bănuit, în perioada 22 octombrie 2014 – 30 iunie 2015, încalcă dreptul acestuia prevăzut de art. 6 CEDO, precum și art. 63 Cod de procedură penală, din care motiv consideră că ordonanța de punere sub învinuire din 30 iunie 2015, adoptată după expirarea termenului de 8 luni, este lovită de nulitate absolută prin prisma art. 22, 63, 230, 282, 251 Cod de procedură penală, iar prin urmare și rechizitoriul urmează a fi declarat nul, întrucât acesta a fost întocmit în baza ordonanței de punere sub învinuire și a probelor obținute ilegal.

De asemenea, susține că instanța de apel nu a indicat în baza căror probe a stabilit mărimea prejudiciului cauzat părții vătămate, or, pentru a constata mărimea acestuia, urma a fi efectuată o expertiză economică-financiară a societății, în contextul în care potrivit raportului economic-financiar anexat la materialele cauzei, nu este posibil de stabilit mărimea prejudiciului și timpul sustragerii.

Consideră, că declarațiile martorilor cu privire la mărimea prejudiciului cauzat, nu pot fi puse la baza condamnării, în lipsa unei probe scrise în acest sens, or, sentința de condamnare se bazează pe presupuneri, precum că Ursu Veaceslav ar fi avut bani în pungă, fapt ce contravine art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală.

Astfel că, vinovăția urmează a fi bazată pe probe legal obținute, nu pe presupuneri, cu asigurarea și respectarea drepturilor inculpatului la toate fazele procesului penal.

Totodată, precizează apărarea că instanța de apel nu s-a expus referitor la argumentele invocate în apel cu privire la faptul că probele obținute în cauza penală nr. 2014022784, au fost reținute și puse la baza condamnării în cauza penală nr. 2014022627, în lipsa unui act procedural în acest sens și contrar prevederilor art. 132⁵ alin. (9) Cod de procedură penală.

Mai mult, menționează că CD-urile DVD-R de model „Sigma”, care au fost ridicate în baza ordonanței din 17 octombrie 2014 în cadrul procesului penal nr. 2014022784, au fost examinate în baza procesului-verbal din 17 decembrie 2019, întocmit în cadrul altui dosar penal cu nr. 2014022627, care a fost pornit ulterior administrării acestor probe, și anume la 22 octombrie 2015, or, cauza penală nr. 2014022784 nu a fost pornită, fapt ce atestă că obiectele examinate nu au fost ridicate și anexată la cauza penală din speță cu nr. 2014022627.

Precizează apărarea, că acțiunile de urmărire penală din cadrul cauzei penale nr. 2014022784, au fost efectuate în afara procesului penal pendinte cu nr. 2014022627, iar în lipsa unui act al organului de urmărire penală privind conexarea cauzelor penale, aceste probe nu urmau a fi administrate la prezenta cauză penală, or, în acest sens, se stestă că Ursu Veaceslav a fost urmărit penal de două ori pentru aceeași faptă, și fiind condamnat arbitrar.

În opinia apărării, acțiunea civilă depusă de către reprezentantul SRL „Reneco-El” în cadrul procesului penal cu nr. 2014022784, nu urma a fi admisă în cadrul procesului penal cu nr. 2014022627, or, SRL „Reneco-El” nu a fost recunoscut în calitate de parte vătămată și parte civilă în prezenta cauză penală, iar la materialele cauzei nu este ordonanță de pornire a urmăririi penale în cauza nr. 2014022784.

Conchide apărarea, că acțiunile lui Ursu Veaceslav nu întrunesc latura obiectivă a infracțiunii incriminate, iar acestuia i-a fost încălcat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, invocând prevederile art. 94 Cod de procedură penală, principiul legalității – fructul pomului otrăvit.

7. Avocatul Macovei Gheorghe în numele inculpatului Ursu Veaceslav, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) și 16) Cod de procedură penală, declară recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel și sentinței primei instanțe, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care procesul penal intentat în privința lui Ursu Veaceslav învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) Cod penal, din motiv că există circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală, iar acțiunea civilă înaintată de SRL „Reneco-El” privind repararea prejudiciului, să fie lăsată fără examinare.

În motivarea recursului ordinar apărarea indică, că acțiunile inculpatului Ursu Veaceslav greșit au fost încadrate juridic în baza art. 186 alin. (4) Cod penal, întrucât Ursu Veaceslav era angajat în cadrul SRL „Reneco-El”, în calitate de operator; acesta avea atribuția directă de a gestiona cu banii care urmau a fi primiți sau achitați către clienți, și păstrați sau contabilizați în casieria SRL „Reneco-El”; la data de 16 octombrie 2014, Ursu Veaceslav se afla în sala cu aparate de joc a SRL „Reneco-El”, în legătură cu îndeplinirea obligațiilor de serviciu, iar SRL „Reneco-El” a pretins că anume din aparatul de casă încredințat spre gestionare lui Ursu Veaceslav, lipsea suma de 88 758 lei.

Prin urmare, susține că instanța de apel nu a răspuns la toate argumentele invocate în cererile de apel, aceasta limitându-se doar la preluarea concluziilor primei instanțe.

Menționează, că instanța de apel nu a examinat faptul existenței prejudiciului material cauzat în sumă de 88 758 lei, aceasta reținând doar prevederile legale în baza cărora se determină calificativul proporții mari, or, întrucât suma prejudiciului material a fost reținută reieșind din actul de revizie al SRL „Reneco-El”, consideră apărarea că urma a fi stabilit cu certitudine faptul dacă a fost încasată suma de 94 800 lei de la clienți, precum și faptul dacă a fost achitată către clienți suma de 40 942 lei.

Precizează apărarea, că mărimea prejudiciului material cauzat, nu poate fi stabilit, fapt ce rezultă din actul privind rezultatele inspectării economico-financiare a SRL „Reneco-El” din 20 noiembrie 2014, potrivit căruia expertul a constatat că nu poate aprecia justetea inventarierii, persoana responsabilă direct și mărimea daunelor cauzate direct societății, precum și din procesul-verbal nr. 498 din 30 aprilie 2015 privind imposibilitatea efectuării raportului de expertiză, potrivit căruia efectuarea expertizei se face imposibilă din motivul lipsei inventarierii, care urma a fi întocmită în conformitate cu cerințele stipulate în Regulamentul privind inventarierea, aprobat prin Ordinul nr. 60 din 29 mai 2012, și art. 24 al Legii contabilității din 27 aprilie 2007.

Mai indică, că deși în cadrul urmăririi penale a fost dispusă efectuarea suplimentară a mai multor acțiuni de urmărire penală, și anume audierea operatorului Malai Ghenadie care se afla la serviciu la data de 15 – 16 octombrie 2014, și expertului Goian Vasile referitor la procedura de înlăturarea deficiențelor stabilite în formarea comisiei de inventariere, acestea nu au fost efectuate.

Or, martorul Malai Ghenadie este persoana căruia i-au fost înmânate cheile de la safeu, fapt care rezultă din explicațiile acestuia oferite administrației SRL „Reneco-El”, iar expertul Goian Vasile a indicat în procesul-verbal nr. 498 din 03 aprilie 2015, despre imposibilitatea efectuării raportului de expertiză, din motiv că procedura de inventariere conform căreia s-au constatat lipsurile, s-a efectuat contrar prevederilor legale.

Astfel, conchide apărarea, că prejudiciul material solicitat de către SRL „Reneco-El”, nu poate fi determinat cu exactitate, deoarece potrivit concluziilor inspectorilor din cadrul Inspecției Financiare și expertului Goian Vasile, SRL „Reneco-El” a admis abateri de la prevederile legale.

În opinia apărării, ordonanțele de punere sub învinuire emise în privința lui Ursu Veaceslav sunt ilegale, în contextul în care urmărirea penală a fost pornită în privința persoanei Ursu Veaceslav, fiind stabilită existența unei bănuieli rezonabile că faptele au fost săvârșite de către acesta, iar la 30 iunie 2015 și ulterior la 17 noiembrie 2015, peste termenul de trei luni prevăzut de art. 63 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, Ursu Veaceslav a fost pus sub învinuire, astfel fiindu-i încălcat dreptul la un proces echitabil.

Or, potrivit art. 63 Cod de procedură penală, calitatea de bănuit în privința lui Ursu Veaceslav a încetat la 22 ianuarie 2015, iar ordonanțele de punere sub învinuire din 30 iunie 2015 și din 17 noiembrie 2015, au fost adoptate cu încălcarea prevederilor art. 63 Cod de procedură penală.

De asemenea, susține apărarea că a fost încălcat dreptul lui Ursu Veaceslav de a nu fi urmărit de mai multe ori pentru aceeași faptă, deoarece după încetarea de drept a calității de banuit, în cazul apariției unor fapte noi sau recent descoperite, organul de urmărire penală urma să dispună reluarea urmăririi penale potrivit art. 287 alin. (4) Cod de procedură penală.

8. Procurorul a depus referință la recursurile declarate, pledând pentru inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate.

Indică în susținerea referinței, că motivele invocate în cererile de recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel și o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza hotărârii, nu pot fi temei de reexaminare a cauzei.

9. Judecând recursurile ordinare declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acestea sunt pasibile admiterii din considerentele ce urmează.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

După cum rezultă din conținutul cererilor de recurs declarate în speță, acestea se întemeiază pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12), 14), 16) Cod de procedură penală, potrivit cărora, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel atunci când:

6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;

8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii;

12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită;

14) Curtea Constituțională a recunoscut neconstituțională prevederea legii aplicate în cauza respectivă;

16) norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

Analizând textul deciziei contestate prin prisma argumentelor invocate în recursuri și temeiurilor de casare nominalizate, Colegiul penal constată că criticile aduse de către titularii cererilor de recurs și-au găsit parțial confirmare în speța dedusă judecării, iar hotărârea instanței de apel urmează a fi

desființată, deoarece la judecarea cauzei în ordine de apel, nu au fost respectate pe deplin prevederile procesual penale.

În acest context instanța de recurs menționează, că conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost săvârșită de inculpat și în ce împrejurări a fost comisă, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Colegiul penal lărgit notează, că hotărârile pronunțate de instanțele de fond trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali, vagi, reprezintă motiv de casare. Nemotivarea ca o omisiune esențială apare astfel ca un viciu de procedură.

Având în vedere dezideratele expuse mai sus, Colegiul penal lărgit menționează că instanța de apel nu a pătruns în esența argumentelor invocate în apelul apărării și a inculpatului, nu le-a supus verificării prin prisma probatoriului administrat la dosar și nu a răspuns în mod corespunzător la toate motivele invocate în cererile de apel.

În contextul celor enunțate, Colegiul penal lărgit remarcă faptul, că în speță apărarea a indicat că potrivit ordonanței din 22 octombrie 2014, a fost dispusă pornirea urmăririi penale în privința lui Ursu Veaceslav, conform elementelor componente ale infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (4) Cod penal (f.d.1, vol.I).

Astfel, cauza penală în opinia apărării a fost pornită în privința unei persoane concrete și anume în privința lui Ursu Veaceslav (*in personam*), întrucât s-a constatat că exista o bănuială rezonabilă că anume Ursu Veaceslav a săvârșit infracțiunea de delapidare a averii străine, or, conținutul ordonanței privind pornirea urmăririi penale din 22 octombrie 2014, este expus într-o manieră care exclude apariția suspiciunilor față de alte persoane decât Ursu Veaceslav.

Prin urmare, analizând conținutul ordonanței privind pornirea urmăririi penale din 22 octombrie 2014, instanța de apel a omis să se expună întemeiat asupra argumentelor inculpatului că organul de urmărire penală chiar din momentul pornirii urmăririi penale i-a fost atribuit lui Ursu Veaceslav statutul

procesual de bănuț, deoarece a indicat concret încadrarea juridică a infracțiunii și că de această infracțiune este bănuț anume Ursu Veaceslav.

În acest sens instanța de apel urma să țină cont de practica judiciară constantă prin care, se accentuează, că legea procesual-penală determină strict, că termenul de menținere a calității de bănuț se calculează începând cu data emiterii actelor procedurale, prevăzute în art. 63 alin. (1) pct. 1)-3) Cod de procedură penală, iar în cazul constatării faptului că față de o persoană există anumite bănuțeli rezonabile, cu privire la săvârșirea unei infracțiuni și în raport cu aceasta, sunt efectuate anumite acțiuni procedurale, care creează repercusiuni importante asupra situației persoanei, potrivit alin. (1¹) art. 63 Cod procedură penală, organele de urmărire penală au obligația să recunoască această persoană în calitate de bănuț și să aducă la cunoștință informația despre drepturile prevăzute la art. 64 Cod de procedură penală (4-1ril-2/2019).

Deși în cererile de apel, apărarea și inculpatul au invocat faptul, că Ursu Veaceslav a fost menținut în calitate de bănuț peste termenul stabilit de lege, instanța de apel a trecut cu vederea aspectele esențiale și nu a dat un răspuns plauzibil acestor argumente, cu toate că fiind investită cu atribuții de judecare a cauzei conform normelor stabilite pentru prima instanță, aceasta urma să analizeze toate aspectele învinuirii înaintate, inclusiv prin prisma problemelor ridicate de partea apărării la etapa judecării în prima instanță.

De asemenea, Colegiul penal lărgit constată că partea apărării și inculpatul Ursu Veaceslav, pe parcursul procesului au invocat nulitatea actelor procedurale emise în cadrul urmăririi penale, după expirarea termenului de menținere în calitate de bănuț, susținând în acest sens că menținerea lui Ursu Veaceslav în calitate de bănuț peste termenul de 3 luni prevăzut de lege și înaintarea învinuirii acestuia după 8 luni, sunt încălcări de procedură care atrag nulitatea actelor organului de urmărire penală emise după încetarea de drept a calității de bănuț.

Analizând decizia atacată, sub aspectul menționat, Colegiul penal lărgit atestă că instanța de apel expunându-și considerentele în partea de motivare a hotărârii, în favoarea respingerii argumentelor părții apărării și a inculpatului, a reținut vag că „.....încălcările invocate de către apelanți sunt neîntemeiate, deoarece avocatul inculpatului nu a înaintat careva obiecții referitor la efectuarea urmăririi penale sau referitor la actele procesuale întocmite în cadrul urmăririi penale, la terminarea etapei de urmărire penală, din care motiv aceștia au omis termenul de a invoca presupusele curențe ale organului de urmărire penală ulterior, în cadrul instanței de judecată, în contextul în care verificarea legalității acestora este de competența procurorului ierarhic superior, în conformitate cu prevederile art. 313 Cod de procedură penală”, însă aceasta nu a oferit o motivare argumentată prin prisma prevederilor legale relevante în raport cu motivele invocate de către apelanți care au descris temeiurile și întreg procesul de excludere a actelor organului de urmărire penală care au fost

adoptate în afara termenului legal de menținere a persoanei în calitate de bănuț.

Mai mult, instanța de apel a examinat superficial și argumentul cu referire la faptul că probele obținute în cauza penală nr. 2014022784, au fost administrate și puse la baza condamnării în cauza penală nr. 2014022627, în lipsa unui act procedural în acest sens prin care să fi fost dispusă conexarea acestor cauze penale, menționând că „.....*nu este întemeiată critica apelanților ce ține de aprecierea și interpretarea eronată a probelor, deoarece prima instanță a luat în considerație prevederile art. 99-101 Cod de procedură penală, și a cercetat sub toate aspectele probele prezentate de către părți,*”.

Totodată, instanța de apel nici nu s-a expus pe marginea argumentelor din apel prin care se susține că Ursu Veaceslav a fost reținut în lipsa unui apărător, fără întocmirea procesului-verbal de reținere în decurs de 3 ore.

Aceste argumente ale apărării și ale inculpatului Ursu Veaceslav, urmau să primească aprecierea corespunzătoare, deoarece reprezintă fondul apelului, iar nemotivarea acestora reprezintă un viciu de procedură, care generează casarea deciziei instanței de apel.

La același segment, Colegiul penal lărgit amintește, că potrivit jurisprudenței constante a CEDO, rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite.

O decizie motivată oferă părții posibilitatea de a o contesta, precum și posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs.

Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției.

Prin urmare, dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar și obligația corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse (*§ 30, 31 cauza Fomin vs R. Moldova, decizia din 11 octombrie 2011; § 36, 37 cauza Suominen vs Finlanda hotărârea din 01 iulie 2003*).

De asemenea, Colegiul penal statuează, că potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

În continuare, analizând decizia instanței de apel prin prisma argumentelor invocate în recursuri, Colegiul penal lărgit de asemenea stabilește că partea apărării și inculpatul au invocat dezacordul și cu mărimea prejudiciului incriminat, susținând în acest sens argumente ce se referă la admisibilitatea, relevanța, concludența și coroborarea probelor prezentate de acuzare referitor la suma prejudiciului cauzat părții vătămate.

Colegiul penal lărgit menționează că potrivit prevederilor art. 113 Cod de procedură penală, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători.

Astfel, pentru menținerea sentinței primei instanțe prin care acțiunile inculpatului Ursu Veaceslav au fost calificate în baza art. 186 alin. (4) Cod penal și acesta a fost recunoscut vinovat în baza normei incriminate, instanța de apel a operat exclusiv cu probele administrate de către prima instanță, și reținând modificările efectuate la art. 126 alin. (1) Cod penal, precum și prevederile Hotărârii Guvernului nr. 100 din 13 decembrie 2013 privind aprobarea cuantumului salariului mediu lunar pe economie, prognozat pentru anul 2014, când a fost săvârșită infracțiunea, a conchis că *„prima instanță corect a reținut calificarea acțiunilor infracționale ale lui Ursu Veaceslav în raport cu prevederile art. 126 alin. (1) Cod penal în redacția Legii nr. 207 din 29 iulie 2016 în vigoare la 07 noiembrie 2016”*, iar alte probe cu privire la valoarea prejudiciului cauzat instanța de apel nu a reținut, deși apărarea și inculpatul au invocat că în speță, nu s-a demonstrat cuantumul prejudiciului cauzat printr-un act de inventariere contabilă valabil, conform Regulamentului stabilit de Ministerul Finanțelor, însă instanța de apel nu a abordat acest aspect lăsându-l fără atenție.

Colegiul penal lărgit subliniază, că deși fiind vădit evidențiate aceste circumstanțe la constatarea cuantumului prejudiciului material cauzat care în mod direct afectează calificarea faptei, instanța de apel le-a trecut cu vederea, reținând eronat doar poziția primei instanțe, or, partea apărării și inculpatul în apelurile declarate au invocat respectivele aspecte asupra cărora instanța de apel era obligată să se expună.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit atestă că instanțele de fond la judecarea cauzei erau obligate să clarifice clar și cert care anume a fost mărimea prejudiciului cauzat și în baza căror probe a fost stabilit, însă acestea au tratat superficial acest aspect, lăsând un loc larg de interpretări fapt care afectează grav dreptul inculpatului la un proces echitabil prevăzut inclusiv de art. 6 CEDO, or, determinarea mărimii prejudiciului cauzat prin probe certe și obiective, nu a fost efectuată de către instanța de apel, ultima omițând să dea un răspuns argumentelor indicate în apel.

Potrivit art. 93 alin. (1) Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

Instanța de judecată este obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură și să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. Fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Omisiunea instanței de apel de a face o analiză amplă asupra tuturor circumstanțelor cauzei și de a se expune argumentat asupra fiecărei probe în

parte, care confirmă sau infirmă vinovăția inculpatului, este cu certitudine o lacună care nu poate fi corectată de către instanța de recurs la această etapă a procedurilor urmând a fi înlăturată de instanța de apel, prin rejudecarea cauzei.

Având la bază argumentele expuse supra, Colegiul penal lărgit consideră pripite concluziile instanței de apel de a menține sentința fără modificări, or, instanța de apel nu a soluționat fondul apelului, nu s-a expus asupra probelor administrate în speță, referindu-se superficial asupra acestora, fără a le descrie și a le aprecia conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, fără a se expune concret care din probele prezentate demonstrează fapta infracțională calificată cu proporțiile incriminate. Astfel, decizia instanței de apel nu conține temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției date (art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală).

Prin urmare, Colegiul penal lărgit atestă că temeiul de casare invocat de recurenți și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și-a găsit confirmare, întrucât în decizia atacată instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel, totodată decizia atacată nu cuprinde expunerea motivelor pe care se întemeiază soluția.

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, care reflectă un principiu legat de buna administrare a justiției, hotărârile judecătorești trebuie să indice în mod suficient motivele pe care se întemeiază soluția. În cazul în care o instanță nu este obligată să furnizeze un răspuns detaliat fiecărui argument invocat (*Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos din 19 aprilie 1994, pct. 61*), din hotărâre trebuie să rezulte cu claritate că problemele invocate în speță au fost abordate (*Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, pct. 30*).

La noua rejudecare a cauzei, instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, ce prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, urmând să înlătore erorile menționate, să țină seama de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să dea o apreciere obiectivă probelor administrate în cauză, având în vedere prevederile art. art. 93, 95, 101 Cod de procedură penală, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apeluri și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art. 417 Cod de procedură penală.

10. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Admite recursurile ordinare declarate de către avocatul Grigoraș Constantin în numele inculpatului Ursu Veaceslav și de către avocatul Macovei Gheorghe în numele inculpatului Ursu Veaceslav, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 iulie 2020, în cauza penală în privința lui **Ursu Veaceslav xxxxx** și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia motivată pronunțată la **27 mai 2021**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Timofti Vladimir

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Guzun Ion